

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně **M. K.**, zastoupené JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem Praha 1, Štěpánská 20, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2002, č. j. VS-1213/3-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2004, č. j. 2 Ca 21/2003-50,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2004, č. j. 2 Ca 21/2003-50, **se zrušuje.**
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2002, č. j. VS-1213/3-2002, **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna advokáta JUDr. Petra Balcara **se u r č u j e** částkou 2 558,50 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 12. 2002, č. j. VS-1213/3-2002, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 25. 9. 2002, č. j. VV/920/01/OPŘ/11/01, kterým krajský úřad zamítl návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení v její přestupkové věci, pravomocně ukončené rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 20. 3. 2001.

V žalobě ze dne 6. 3. 2003, zaslané Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím držitele poštovní licence dne 7. 3. 2003 a jemu došlé dne 11. 3. 2003 (jak vyplývá z otisku

podacího razítka podatelny krajského soudu na poštovní obálce na č. l. 8), proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně uvedla, že podmínky pro obnovu řízení byly splněny. Rozhodnutí, kterým byla uznána vinnou ze spáchání přestupku se opírá o nepravdivé, falešné a padělané důkazy. Poukázala na vymyšlené tvrzení svědků, lékařské zprávy a záznamy justiční stráže a policie. Dále namítla vady řízení před správními orgány. Rozhodnutí krajského úřadu není opatřeno kulatým razítkem, nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 20. 5. 2003, č. j. 58 Ca 42/2003-22, Krajský soud v Ostravě věc postoupil místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

Městský soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 4. 2. 2004, č. j. 2 Ca 21/2003-50. V rozhodnutích správních orgánů neshledal formální vady, k tvrzeným důvodům obnovy řízení uvedl, že žalobkyně nedoložila žádné nové důkazy, které by zpochybnily průběh správního řízení či rozhodnutí ve věci jejího přestupku.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též stěžovatelka) včas kasační stížnost založenou na důvodech uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Uvedla, že řízení před soudem bylo zmatečné, protože rozhodnutí krajského úřadu, opatřené hranatým razítkem, nebylo, stejně jako další žalobkyní zaslané důkazy, založeno v soudním spise. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud posoudil věc takto:

Jedním ze základních principů obecně platných v každém soudním řízení je zásada, že o téže věci nelze rozhodovat dvakrát (*ne bis in idem*), jež brání dvojímu projednávání a rozhodování o témže předmětu řízení mezi týmiž účastníky. Tato zásada se v soudních procesních rádech uplatňuje zakotvením tzv. negativních podmínek řízení, a to překážky zahájeného řízení (*litispendence*), která brání tomu, aby po zahájení řízení probíhalo u soudu o téže věci jiné řízení, a překážky věci rozhodnuté (*impedimentum rei iudicatae*) bránící tomu, aby věc, o níž bylo soudem meritorně (srov. č. 538/2005 Sb. NSS) rozhodnuto, byla znovu projednávána. Soud k nim přihlíží kdykoli za řízení, jejich existence způsobuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

Jak v daném případě zjistil Nejvyšší správní soud, rozhodl městský soud ve věci i přesto, že zde existovala překážka věci rozhodnuté. Vedle žaloby podané dne 11. 3. 2003 u Krajského soudu v Ostravě (a následně postoupené Městskému soudu v Praze), totiž žalobkyně téhož dne podala žalobu proti témuž rozhodnutí žalovaného i přímo u Městského soudu v Praze, který ji projednal pod sp. zn. 4 Ca 18/2003 a rozhodl o ní rozsudkem dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Ca 18/2003-46.

Podle § 46 odst. 1. písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh i tehdy, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá.

Podmínky pro odmítnutí návrhu z důvodu překážky věci rozhodnuté jsou tedy dle § 46 odst. 1. písm. a) s. ř. s. dvě: totožnost věci a existence meritorního soudního rozhodnutí o ní.

Totožnost věci je určována totožností účastníků řízení a totožností předmětu řízení. Z příslušných soudních spisů Městského soudu v Praze (sp. zn. 4 Ca 18/2003 a 2 Ca 21/2003) vyplynulo, že v obou případech bylo předmětem řízení rozhodování o žalobě (v obou případech ze dne 6. 3. 2003) žalobkyně, tedy jedné a téže fyzické osoby, proti rozhodnutí žalovaného (Ministerstva vnitra) ze dne 30. 12. 2002, č. j. VS-1213/3-2002. Je tedy zřejmé, že totožnost věci byla dána.

Splněna byla i podmínka existence meritorního soudního rozhodnutí v téže věci. Za meritorní rozhodnutí je v případě správního soudnictví nutno považovat především rozsudky, a z usnesení pouze ta, kterými se rozhoduje ve věci (§ 53 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě podané přímo u Městského soudu v Praze tento soud rozhodl zamítavě rozsudkem dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Ca 18/2003-46. Vzniklá překážka věci rozhodnuté způsobila neodstranitelný nedostatek podmínek řízení o žalobě podané u Krajského soudu v Ostravě a projednávané městským soudem pod sp. zn. 2 Ca 21/2003, pro který v tomto řízení nebylo možné pokračovat. Jestliže za těchto okolností městský soud tuto věc projednal a rozhodl, bylo řízení před ním zmatečné.

Nutno dodat, že od zahájení řízení o žalobě do doby vyhlášení prvního rozsudku (21. 1. 2004) existovala v řízení před městským soudem překážka věci zahájené. Řízení o žalobě podané u Městského soudu v Praze o téže věci sice nebylo zahájeno dříve než řízení o žalobě podané u Krajského soudu v Ostravě (obě žaloby došly soudu dne 11. 3. 2003; dále srov. 381/2004 Sb. NSS), nicméně byl navozen stav odporující zásadě *ne bis in idem*, o téže věci probíhala před soudem dvě řízení. Po postoupení věci Krajským soudem v Ostravě měl městský soud jednu z žalob odmítnout a listiny, k odmítnuté věci se vztahující, fakticky připojit ke spisu vedenému ve věci, v níž bylo pokračováno. Překážka litispendence však vydáním prvního rozsudku odpadla, poté již tedy měl městský soud žalobu podanou u Krajského soudu v Ostravě odmítnout z důvodu překážky věci rozsouzené.

Nejvyšší správní soud proto shledal, že městský soud pochybil, pokud o žalobě podané u Krajského soudu v Ostravě věcně rozhodoval a žalobními námitkami se meritorně zabýval (žalobu zamítl), ač bylo namísto návrh pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť dospěl k závěru, že o téže věci již bylo soudem rozhodnuto.

Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud současně se zrušením nesprávného rozsudku městského soudu sám podanou žalobu odmítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Protože Nejvyšší správní soud rozhodl současně se zrušením rozsudku krajského soudu i o odmítnutí žaloby, rozhodl rovněž o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Žalobkyni byl jak pro řízení o žalobě, tak pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 1 000 Kč a 2 x 75 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f),

§ 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2 150 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 408,50 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi tedy byla přiznána náhrada nákladů v celkové výši 2 558,50 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu